

Začátek mé vůdcovské cesty nebyl z nejrůžovějších. Náš oddíl se rozpadal a nebyl nikdo, kdo by ho mohl vést, až na dvě mladé žáby – mě a mou spoluvedoucí. Dlouhodobě jsme se potýkali s problémy, žádná vůdkyně dosud nevydržela déle než rok. Oddíl neměl žádnou vizi, nenaplňoval žádné cíle a neměl ambice kamkoliv směřovat své členky. Program schůzek měly na starosti rádkyně, které si musely poradit samy, aniž by jim někdo řekl, co se od nich vlastně očekává. Na výletech program nebyl vůbec a pokud ano, byl nahodilý a nic extra nikomu nepřinášel. Každý ve středisku to věděl, každý znal naše slabiny. Přesto jsme nedostaly prakticky žádnou podporu.

Když jsme přebraly v takovém stavu oddíl, vrhly jsme se na tyto chyby a začaly je nadšeně napravit. A protože jsme vůbec netušily, jak na to, zpočátku se to vůbec nedařilo. To byly potom těžké chvíle. Snažily jsme se ze všech sil, ale pohnout s některými věcmi byl nadlidský úkol. Udělaly jsme při tom spoustu chyb, které jsme pak musely těžce napravit. Objevily jsme mnoho slepých uliček, vyzkoušely mnoho věcí, které nefungují. Chyb ale s přibývajícím rokem ubývalo a začaly se objevovat i drobné úspěchy.

Tam na začátku jsme stály jako obehnané černými mraky. Všichni viděli naše chyby, všichni o nich věděli, my ze všech nejlépe. Kdybych se tam teď mohla vrátit, přála bych si ty mraky rozehnat a dohlédnout až na naše silné stránky. Náš oddíl byl skvělá parta. Parta holek, které by pro sebe udělaly cokoli. A i my jako začínající vedoucí jsme s každou jednou členkou měly hluboký vztah. Všechny jsme byly oddané oddílu i skautingu a jeho myšlence – a to není samozřejmost, teď už to vím.

Kdybych to tehdy dokázala takto vidět, nesnažila bych se všechno naráz a složitě měnit. Nedělala bych velké a náročné kroky bez rozmyslu. Nezaměřovala bych se hlavně na naše slabiny. Chtěla bych rozvíjet to, co je na nás silné. V těch těžkých chvílích bych chtěla podpořit svůj oddíl i sama sebe a ukázat, že přes všechny problémy, stojíme za to. A teprve potom bych se dívala na to, co se dá dělat líp a rozplánovala si postupné změny. Mnoho věcí by se pak možná vyřešilo přirozeným vývojem, aniž bychom do toho musely uměle zasahovat.

Vůdcovství je i o hledání, prozkoumávání neznámého a koneckonců i o tom chybování. Jen ne vždy musíme hledat to špatné,. Někdy to, co nejvíc potřebujeme, je najít, v čem spočívá naše síla.

Waliča

A jaký by byl tvůj příběh? Jaké myšlenky se ti teď honí hlavou? Ještě se k nim vrátíme, můžeš si je zaznamenat.